

Ystävällisyystesti

Noelle Lambert Barrus
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Taiwanissa.

Melanie pinkoi mahdollisimman lujaa koulun leikkipihan poikki. Kolme hänen luokkatoveriaan oli vain muutaman askeleen hänen edellään. He olivat melkein sillä kohdalla, josta "turva" alkoi.

Hän kurotti kättään heitä kohti. Hän yritti juosta entistä kovempaa. Hän ehti koskettaa kahta heistä aivan viime hetkellä! "Sainpas kiinni!" Melanie sanoi. Hänen ystävänsä nauroivat, kun he lysähtivät maahan.

"Sinä olet nopea", Jia sanoi puuskuttaessaan.

Melanie oli melkein saanut Jonnyinkin kiinni, mutta ei ihan ehtinyt.

Jonny osoitti häntä ja nauroi. "Liian hidasa!" Sitten Jonny nimitteli häntä ilkeästi.

Melanie kurtisti kulmiaan. Jonny oli hänelle usein ilkeä! Melanie ei pitänyt siitä.

Koulun jälkeen Melanie istui keittiön pöydän ääressä. Hän teki läksyjään isosiskonsa kanssa. Mutta hän ei voinut lakata ajattelemasta sitä, mitä Jonny oli sanonut.

"Liv, mitä sinä teet, kun joku on sinulle ilkeä?" Melanie kysyi.

Liv katsoi häntä. "Oliko joku sinulle ilkeä?"

Melanie nyökkäsi. "Yksi poika koulussa. Hän kiusaa minua aina!"

Liv laski kynänsä alas. "Onpa kurjaa. Olen pahoillani." Hän nojasi taaksepäin ja risti käsivartensa. "Ehkä voisit tehdä hänelle jotakin mukavaa."

Melanie nyr pisti nenäänsä. "Jotakin mukavaa?" Se ei kuulostanut kovinkaan hauskalta.

"Niin!" Liv nyökkäsi. "Jos olet hänelle kiltti, ehkä hän on kiltti takaisin. Oletko kokeillut sitä?"

Melanie pudisti päätään. Hän ei ollut aivan varma tästä ajatuksesta. Miksi hän olisi kiltti jollekulle, joka oli ilkeä?

Sinä iltana Melanie rukoili. "Taivaallinen Isä, siunaathan, että Jonny on minulle kiltimpi." Hän oli hetken vaiti. Hän ajatteli jälleen sitä, mitä

Liv sanoi. "Ja autathan minua löytämään keinon olla kiltti hänellekin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen."

Mutta mitä mukavaa hän voisi tehdä?

Muutama päivä myöhemmin Melaniein luokka lähti yhdessä patikkaretkelle. Reitin varrella oli paljon isoja vihreitä puita ja viileitä puroja.

Kun oli tauon ja eväiden aika, Melanie söi yhdessä ystäviensä kanssa. Sitten hän huomasi Jonnyin istuvan puun alla. Tämä oli yksin. *Ehkäpä voin antaa hänelle osan herkuistani*, hän ajatteli.

Melanie käveli Jonnyin luo ja istuutui. "Hei, Jonny."

Jonny nosti katseensa häneen. "Hei!"

"Haluatko pikkuleivän?" Melanie kysyi.

Hän ojensi yhden pikkuleivistään Jonnylle. Jonny otti sen ja hymyili. "Kiitos."

"Onko tämä patikkaretki sinusta kivaa?" Melanie kysyi.

"Joo. Se silta, jonka yli me mentiin, oli mahtava." Hän Hän haukkasi pikkuleipää. "Nam! Tämä on tosi hyvää."

"Kiitos! Tein ne yhdessä äidin ja siskon kanssa."

Melanie ja Jonny söivät eväitään yhdessä. He juttelivat korttipelistä, josta he kumpikin pitivät. Jonny oli itse asiassa aika hauska. He nauroivat paljon. Melanie piti tästä paljon enemmän kuin siitä, kun Jonny kiusasi häntä.

"Haluatko leikkiä yhtä leikkiä?" Jonny kysyi, kun he seurasivat muita polkua pitkin.

Melanie nyökkäsi hymyillen. "Sopii!"

He hyppelivät vuorotellen kivien välissä koko loppuretken ajan. Melaniella oli oikein hauskaa. Kun patikkaretki oli ohi ja oli aika mennä kotiin, hän oli surullinen hyvästellessään.

"Pelataan sitä korttipeliä ensi viikolla", Jonny sanoi.

Melanie nyökkäsi. "Selvä! Hei sitten, Jonny!"

Melanie vilkutti hyvästi ja hymyili. Jonny ei ollut enää se poika, joka kiusasi häntä. Nyt Jonny oli hänen ystävänsä. ●

